

Eu — pe mine — al meu

Sentimentul propriei importanțe este adânc înrădăcinat în inima omului, aproape imposibil de eradicat. Chiar și pentru un copil mic, „eu — pe mine — al meu” este mai familiar decât orice altceva. Și în istoria omenirii, așa cum ne-o prezintă Sfintele Scripturi, întâlnim mereu o încredere în sine și o mândrie care ne uimesc, ba chiar ne înspăimântă. „Cine este DOMNUL, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? *[Eu]* Nu cunosc pe DOMNUL și nici nu voi lăsa pe Israel să plece”, a fost vorbirea arogantă a lui faraon (Exodul 5.2).

„Da, Estera, împărăteasa, n-a lăsat pe nimeni să intre cu împăratul la ospățul pe care ea l-a pregătit, *decât pe mine*; și mâine de asemenea sunt invitat la ea cu împăratul”, spunea Haman, însetat de glorie (compară cu Estera 5.11,12).

„Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am construit eu pentru casa împărăției, prin tăria puterii *mele* și spre gloria măreției *mele*?”, a întrebat Nebucadnețar, orbit de măreția puterii sale (Daniel 4.30).

„Nu știți ce am făcut eu și *părinții mei* tuturor popoarelor țărilor? Au putut dumnezeii națiunilor țărilor să scape în vreun fel țara lor din *mâna mea*? ... cu cât mai puțin vă va scăpa Dumnezeuul vostru din *mâna mea*!”, a batjocorit Sanherib, îmbătat de victorie (2 Cronici 32.13-15).

„*Eu* sunt un dumnezeu, *[eu]* stau pe scaunul lui Dumnezeu, în inima mărilor!”, a spus căpetenia Tirului (Ezechiel 28.2).

„Cine *mă [pe mine]* va coborî pe pământ?”, s-a întrebat Edom în inima sa (Obadia 3).

„*[Eu]* Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic”, este limbajul arogant al bisericii din Laodiceea (Apocalipsa 3.17).

Dar cât de adevărate sunt cuvintele lui Dumnezeu: „DOMNUL păzește pe cei credincioși și *răsplătește din plin celui care lucrează cu mândrie!*” (Psalmul 31.23). Faraon a fost aruncat în mare cu toată puterea lui mândră. Haman a fost spânzurat de un copac. Nebucadnețar a fost izgonit dintre oameni, i s-a dat o inimă de animal și a mâncat iarbă ca vitele. Sanherib a primit un inel în nas și o zăbală în buze și a fost dus înapoi pe drumul pe care venise. Împăratul Tirului a fost aruncat în groapă și a murit ca un om ucis în inima mării. Despre Edom se spune: „Chiar dacă te vei înălța ca vulturul și chiar dacă îți vei așeza cuibul printre stele, de acolo te voi coborî” [Obadia 4]; iar despre Laodiceea se spune în cele din urmă: „Te voi vărsa din gura Mea”.

Oamenii vorbesc și astăzi „de sus în jos”, „își înalță gura până la ceruri și limba lor cutreieră pământul” (Psalmul 73.8,9). Dar ne îndreptăm spre timpul în care mândria omului va fi înfrântă și trufia omului va fi smerită. În ziua aceea numai DOMNUL va fi înălțat, și niciun „eu” al omului nu se va mai impune (compară cu Isaia 2.12-14). Dar Dumnezeu să ne ferească deja astăzi de orice mândrie, de orice îngâmfare! Cuvântul Său este plin de avertismente și îndemnuri mângâietoare în acest sens, cum ar fi: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (1 Petru 5.5). „Nu vă gândiți la cele înalte, ci însoțiți-vă cu ceea ce este smerit” (Romani 12.16). „Fratele dintr-o stare de jos să se laude în înălțarea lui, și bogatul în smerenia lui” (Iacov 1.9,10). „Când vine mândria, atunci vine și rușinea; dar înțelepciunea este cu cei smeriți.” — „Mândria unui om îl înjosește, dar cel smerit în duh va primi onoare.” (Proverbele 11.2; 29.23). „Voi fi și mai înjosit în ochii mei” (2 Samuel 6.22). Și Isus însuși spune: „Învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29).

Aceasta este atitudinea care se cuvine ucenicilor lui Isus; dar, vai!, gândurile inimilor noastre sărmene se îndreaptă adesea spre cine ar putea fi cel mai mare dintre noi (compară cu Luca 9.46-48). Ce este omul! Ce suntem noi! Mândria într-un creștin credincios este un rău teribil. De aceea, avertismentul: „Încingeți-vă cu smerenie!” (1 Petru 5.5). Dacă există un păcat care este mai satanic decât altele, acesta este cu siguranță mândria. Căci mândria a fost cauza căderii lui satan (compară cu Ezechiel 28.13-17). Domnul spune: „Eu locuiesc în loc înalt și sfânt și cu cel cu duhul zdrobit și smerit” (Isaia 57.15). Iar David cântă într-unul din psalmii săi: „DOMNUL este foarte înălțat, dar îi privește pe cei înjosiți și îi cunoaște de departe pe cei mândri” (Psalmul 138.6). Când treci pe lângă un câmp de grâu, vezi adesea spice care se înalță deasupra celorlalte; ele arată foarte frumos, dar sunt de obicei goale, în timp ce altele, care își apleacă capul cu umilință, sunt pline de grâu. La fel, există flori care atrag atenția doar prin culorile lor orbitoare și creșterea lor mândră, în timp ce altele stau ascunse și umile, dar răspândesc în jurul lor un parfum prețios. Să fim ca aceste flori cu miros plăcut! „Cine se laudă, să se laude în Domnul!”

Titlul original: Ich – mich - mein

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 220-223.